

Тѣй Милку трѣгна и си ходеше рѣдовно въ училището; той никога не мислеше за друго, не мислеше да излиза на пѣтьтъ и да играй; неговото мислене бѣше да си научи урокътъ и да си върви съсъ время въ училището. Въ училището стоеше най мирничко; глѣдаше си се въ книгата и за това той всякога си знаеше урокътъ.

Тѣй като правеше това добро момче, сѣкий можаше да кажи, чи то ще стани добъръ ученикъ, а слѣдъ врѣмя, като порасни, добъръ и ученъ мѣжъ. Учителътъ забѣляваше какъ върви Милку и неможаше да му са нарадва; той го гледеше често по добръ вчесанната му косичка и думаше на другитѣ ученици:

—Милички мои дѣчица! бѣдете и вие като Милка, за да ви са радватъ хората, да ви обича всѣкий и да станете добри хора.

Веднѣжъ Милку, въ единъ лѣтенъ хубавъ день, въ една заранъ, когато слънцето захващаше сладко да прѣска утрѣнитѣ си зари; когато птичкинитѣ отворѣдомъ съ разни гласове пѣхъ, Милку отиваше мирничко къмъ училището. Него го стига едно отъ другарчетата му Петарчю, кой бягаше, скачаше и викаше подирѣ му.

Милку, като го виде и като го чу да вика и да крѣска тѣй изъ пѣтъ, сладко му издума:

—Петарчю! миличко другарче! Тѣй ли ни жарчва насъ учительтъ да правимъ? Не чуваме ли всяка вечеръ, като ни пуска, да казва: »Дѣца! мирно по пѣтьтъ, да нѣма крѣсъкъ, да не нѣма бягане насамъ, натаѣтъ.« Пакъ ты глѣдай; хичъ като чи не ти е поржчалъ нѣкой нѣщо—то да не